

อาทิตยที่ 25 เทศกาลธรรมดา

ข่าวดี มธ 20:1-16ก

¹อาณาจักรสวรรค์เปรียบเหมือนพ่อบ้านผู้หนึ่งซึ่งออกไปตั้งแต่เช้าตรู่ เพื่อจ้างคนงานมาทำงานในสวนองุ่น ² ครั้นได้ตกลงค่าจ้างวันละหนึ่งเหรียญกับคนงานแล้ว ก็ส่งไปทำงานในสวนองุ่น ³ ประมาณสามโมงเช้า พ่อบ้านออกมาก็เห็นคนอื่น ๆ ยืนอยู่ที่ลานสาธารณะโดยไม่ทำงาน ⁴ จึงพูดกับคนเหล่านี้ว่า ‘จงไปทำงานในสวนองุ่นของฉันเถิด ฉันจะให้ค่าจ้างตามสมควร’ ⁵ คนเหล่านี้ก็ไป พ่อบ้านออกไปอีกประมาณเที่ยงวันและบ่ายสามโมง กระทำเช่นเดียวกัน ⁶ ประมาณห้าโมงเย็น พ่อบ้านออกไปอีก พบคนอื่น ๆ ยืนอยู่ จึงถามเขาว่า ‘ทำไมท่านยืนอยู่ที่นี้ทั้งวันโดยไม่ทำอะไร’ ⁷ เขาตอบว่า ‘เพราะไม่มีใครมาจ้าง’ พ่อบ้านจึงพูดว่า ‘จงไปทำงานในสวนองุ่นของฉันเถิด’ ⁸ ครั้นถึงเวลาค่ำ เจ้าของสวนบอกผู้จัดการว่า ‘ไปเรียกคนงานมา จ่ายค่าจ้างให้เขาโดยเริ่มตั้งแต่คนสุดท้ายจนถึงคนแรก’ ⁹ เมื่อพวกเขาเริ่มงานเวลาห้าโมงเย็นมาถึง เขาได้รับคนละหนึ่งเหรียญ ¹⁰ เมื่อคนงานพวกแรกมาถึง เขาคิดว่าตนจะได้รับมากกว่านั้น แต่ก็ได้รับคนละหนึ่งเหรียญเช่นกัน ¹¹ ขณะรับค่าจ้างเขาก็บ่นถึงเจ้าของสวนว่า ¹² ‘พวกที่มาสุดท้ายนี้ทำงานเพียงชั่วโมงเดียว ท่านก็ให้ค่าจ้างแก่เขาเท่ากับเรา ซึ่งต้องตรากตรำอยู่กลางแจ้งตลอดวัน’ ¹³ เจ้าของสวนจึงพูดกับคนหนึ่งในพวกนี้ว่า ‘เพื่อนเอ๋ย ฉันไม่ได้โกงท่านเลย ท่านไม่ได้ตกลงกับฉันคนละหนึ่งเหรียญหรือ’ ¹⁴ จงเอาค่าจ้างของท่านไปเถิด ฉันอยากจะให้คนที่มาสุดท้ายนี้เท่ากับให้ท่าน ¹⁵ ฉันไม่มีสิทธิ์ใช้เงินของฉันตามที่ฉันพอใจหรือ ท่านอิจฉาริษยาเพราะฉันใจดีหรือ’ ¹⁶ ดังนั้นแหละ คนกลุ่มสุดท้ายจะกลับกลายเป็นคนกลุ่มแรก และคนกลุ่มแรกจะกลับกลายเป็นคนกลุ่มสุดท้าย

*****

ยกเว้นวิธีการจ่ายค่าจ้างแล้ว รายละเอียดในอุปมาเรื่องนี้ล้วนเป็นสิ่งที่เกิดขึ้นจริงและพบเห็นได้ในชีวิตประจำวันของชาวยิว

ประมาณปลายเดือนกันยายนผลองุ่นจะสุกพร้อมให้เก็บเกี่ยวซึ่งต้องกระทำแข่งกับเวลา หากไม่แล้วจะถูกฝนเดือนตุลาทำลายจนไม่มีอะไรเหลือให้เก็บ ตลอดช่วงเวลาหน้าสีหน้าหวานเช่นนี้ เจ้าของสวนต้องการคนงานทุกคนแม้ทำได้เพียงชั่วโมงเดียวก็เอา

ค่าจ้างหนึ่งเหรียญในสมัยนั้น เพียงพอแก่ประทังชีวิตสมาชิกครอบครัวขนาดเล็กวันเดียวเท่านั้น ไม่มีเหลือสำหรับเก็บไว้ใช้ยามเจ็บป่วยหรือตกงานเลย ลูกจ้างรายวันจึงมีสถานภาพทางเศรษฐกิจแย่กว่าทาสเสียอีก เพราะทาสยังมีสังกัด โชคชะตาของพวกเขาขึ้นอยู่กับโชคชะตาของครอบครัวที่เขาอาศัยอยู่ ซึ่งในยามปกติแล้วคงยากที่จะอดตาย แตกต่างจากบรรดาลูกจ้างรายวันซึ่งโชคชะตาดำเนินอยู่กับโอกาสได้งานทำ วันใดไม่มีคนจ้างงานวันนั้น

ยอมเป็นหยนะของพวกเขาโดยแท้ เพราะนั่นหมายถึงลูกเมียที่บ้านจะไม่มีอะไรกิน ชีวิตของพวกเขาจึงแขวนอยู่บนเส้นด้ายที่แบ่งระหว่างการมีชีวิตอยู่รอดกับการอดตายจริง ๆ

คนงานที่รอจนถึงห้าโมงเย็นคือเครื่องพิสูจน์ว่าพวกเขาต้องการงานทำเพื่อความอยู่รอดของชีวิตมากสักเพียงใด !

อุปมาเรื่องนี้บรรจุคำสอนอันเป็นหัวใจของศาสนาคริสต์ ขอเริ่มจากคำสอนที่มีเป้าหมายเฉพาะกลุ่มในสมัยพระเยซูเจ้า ไล่เรียงไปสู่คำสอนที่เป็นสากลสำหรับเราทุกคน

1. **พระเยซูเจ้าทรงเตือนบรรดาอัครสาวก** พระองค์ทรงปรารถนาจะสอนพวกเขาว่า “พวกท่านได้รับสิทธิพิเศษเป็นสมาชิกของพระศาสนจักรก่อนผู้อื่นก็จริง แต่พวกท่านจะอ้างสิทธิพิเศษเหนือสมาชิกที่มาภายหลังไม่ได้ เพราะไม่ว่าใครจะเข้ามาหาพระเจ้าเมื่อใด ล้วนมีคุณค่าเท่าเทียมกันในสายพระเนตรของพระองค์”

น่าเสียดายที่ทุกวันนี้ ยังมีสัตบุรุษบางคนซึ่งเป็นลูกวัดเก่าแก่และเคยมีบทบาทสำคัญจนหลงคิดว่าวัดนี้เป็นของตนและตนมีสิทธิพิเศษเหนือผู้อื่น พวกเขายอมรับพระสงฆ์ที่มาจากใหม่หรือลูกวัดสายพันธุ์ใหม่ที่คิดต่างไปจากตนไม่ได้ ขอให้สัตบุรุษกลุ่มนี้ระลึกอยู่เสมอว่า ตามความคิดของพระเยซูเจ้า “อาวุธหรือการเป็นคนกลุ่มแรกไม่ได้หมายถึงการมีเกียรติหรือมีสิทธิพิเศษเหนือผู้อื่นเสมอไป”

2. **พระเยซูเจ้าทรงเตือนชาวยิว** พวกเขาทะนงตนว่าเป็นชนชาติที่พระเจ้าทรงเลือกสรร จึงรังเกียจและดูหมิ่นคนต่างศาสนา บางคนถึงกับแข่งให้คนต่างศาสนาถูกทำลายไปก็มี

โซคร้ายที่ทัศนคติเช่นนี้ได้สืบทอดต่อมาในพระศาสนจักรของเรา แม้แต่คนต่างศาสนาที่กลับใจเป็นคริสตชนแล้วก็ยังไม่วายถูกดูแคลนว่าเป็นเสมือน “คริสตังค์ชั้นสอง”

อย่าลืมนำตามแผนการแห่งความรอดของพระเจ้า ไม่มีชนชาติใดอยู่เหนือชนชาติอื่น และไม่มีคริสตชนคนใดมีอภิสิทธิ์เหนือคนอื่นแม้เขาจะล้างบาปก่อนก็ตาม

เราไม่อาจปฏิเสธได้เลยว่า คริสตังค์ใหม่หลายคนดำเนินชีวิตตามหนทางของพระเยซูเจ้ามากกว่าคริสตังค์นอนเสียอีก !

3. **พระเจ้าทรงเป็นองค์ความบรรเทา** ไม่ว่าเราจะล้างบาป กลับใจ หรือศรัทธาต่อพระเจ้าอย่างลึกซึ้งตั้งแต่วัยเด็ก หรือเมื่อเข้าสู่วัยกลางคน หรือแม้ในยามบั้นปลายของชีวิตก็ตาม พระเยซูเจ้าทรงรักเราเท่ากันเสมอ !

บางคนอาจเสียชีวิตยามแก่เฒ่าพร้อมกับทิ้งคุณงามความดีและผลงานอันมีค่าไว้มากมาย ในขณะที่บางคนอาจเสียชีวิตตั้งแต่เยาว์วัยโดยยังไม่มีคุณงามความดีหรือผลงานเป็นชิ้นเป็นอันเลย กระนั้นก็ตาม พระเจ้าทรงต้อนรับผู้ที่รักพระองค์เท่าเสมอกันหมด

นี่คือความหวังและความบรรเทาใจสำหรับเรา “คนบาป” โดยแท้ !

4. **พระเจ้าทรงเมตตา** ไม่มีอะไรจะเลวร้ายเท่าลูกจ้างรายวันไม่มีงานทำ พวกเขาต้องเฝ้ารออยู่ที่ลานของหมู่บ้านจนเกือบค่ำมืดเพราะไม่มีใครจ้างงานพวกเขา แต่พระเจ้าผู้ทรงเปี่ยมด้วยความเมตตาไม่อาจทนเห็นพวกเขาว่างงานได้

ยิ่งไปกว่านั้น หากยึดเอาความยุติธรรมอย่างเคร่งครัดเป็นที่ตั้ง ผู้ที่ทำงานน้อย ชั่วโมงกว่าควรได้รับค่าจ้างน้อยกว่า แต่พระเจ้าทรงล่วงรู้ดีว่าลำพังค่าแรงงานหนึ่งวันก็แทบไม่พออย่าได้สมาชิกในครอบครัวอยู่แล้ว หากคนงานรับค่าจ้างน้อยไปกว่านี้ พวกเขาต้องอดอยาก และหิวโหยเป็นแน่ พระองค์จึงทรงเมตตาก้าวไปไกลกว่าข้อเรียกร้องของความยุติธรรมและทรงประทานค่าจ้างมากกว่าที่พวกเขาสมควรจะได้รับ

ทั้งหมดนี้นำมาสู่หลักการอันยิ่งใหญ่ที่ว่า “มนุษย์ทุกคนมีสิทธิ์ที่จะทำงานและได้รับค่าจ้างเพื่อยังชีพจากผลงานของเขา”

5. **พระเจ้าทรงพระทัยดี** ในอุปมา ไม่มีการระบุว่าคนงานแต่ละคนทำงานเหมือนกันหรือเท่ากัน แต่ที่แน่นอนคือพวกเขาได้รับค่าตอบแทนเดียวกัน

นี่เป็นเครื่องยืนยันว่า ไม่ว่าเราจะรับใช้พระเจ้าในฐานะพระสงฆ์ นักบวช หรือฆราวาส และไม่ว่าเราจะมีผลงานมากน้อยเพียงใด พระองค์ทรงตอบแทนทุกคนด้วยน้ำพระทัยดี และกว้างขวางของพระองค์เอง

สิ่งที่พระเจ้าประทานแก่เราจึงมิใช่ “ค่าจ้าง” แต่เป็น “ของประทาน”

ไม่ใช่ “รางวัล” แต่เป็น “พระพรพรทาน”

6. **พระเจ้าทรงสนพระทัย “เจตนาธรรม”** ในการทำงานเหนือสิ่งอื่นใด

เราสามารถแบ่งคนงานในอุปมาออกเป็นสองกลุ่มด้วยกัน

กลุ่มแรกมีการทำข้อตกลงกันชัดเจน “ครั้นได้ตกลงค่าจ้างวันละหนึ่งเหรียญกับคนงานแล้ว ก็ส่งไปทำงานในสวนองุ่น” และ “จงไปทำงานในสวนองุ่นของฉันเถิด ฉันจะให้ค่าจ้างตามสมควร” (มธ 20:2,4-5)

ความสนใจของคนงานกลุ่มแรกคือ ทำอย่างไรจึงจะได้ค่าตอบแทนสูงสุด

ส่วนกลุ่มที่สองไม่มีข้อตกลงใดนอกจากคำเชิญชวนของนายจ้างที่ว่า “จงไปทำงานในสวนองุ่นของฉันเถิด” (มธ 20:7)

สิ่งที่คนงานกลุ่มที่สองต้องการคือโอกาสทำงาน ส่วนค่าตอบแทนนั้นขึ้นอยู่กับความเมตตาของนายจ้าง

นี่คือจิตตารมณ์ที่เราคริสตชนพึงเอาอย่าง เพราะหากเราให้ความสนใจกับค่าตอบแทนหรือรางวัลเป็นอันดับแรก โลกจะหยิบยื่นรางวัลและค่าตอบแทนมากมายให้แก่เรา แต่เราจะอยู่อันดับสุดท้ายในโลกหน้า

ตรงกันข้าม หากเราไม่สนใจรางวัลหรือค่าตอบแทน **แต่ทำงานเพราะสุขใจ และดีใจที่ได้รับใช้ผู้อื่น** โลกอาจเห็นเราต่ำต้อยและอยู่อันดับท้าย ๆ แต่เราจะกลับเป็นที่ต้นในสวรรค์

เรื่อง “รางวัล” นี้ดูเหมือนจะตรงข้ามอย่างสิ้นเชิงกับคำสอนเรื่อง “การภาวนา” ที่ว่า “จงขอเถิด แล้วท่านจะได้รับ จงแสวงหาเถิด แล้วท่านจะพบ จงเคาะประตูเถิด แล้วเขาจะเปิดประตูรับท่าน” (มธ 7:7) เพราะ....

“ผู้ใดแสวงหารางวัล จะไม่ได้รับ ผู้ใดไม่คิดถึงรางวัล จะได้รางวัล” !